

ritets Beslutning, hvad enten den behager Gen eller ikke. Derksom Kjøbenhavns Kommune vilde brolægge disse Gader, førend den har erklæret dem for offentlige, kunde den paalægge Grundeierne hele Anlægsudgiften; men det er man ude af Stand til at gjøre, fordi man ikke har Materiale dertil. Altsaa staar man der i et Dilemma, hvoraf Følgen har været, at store Arealer i Byen ligge hen i en Tilstand, som Ingen kan anse for rigtig eller passende. Nu er den Veie, som der kan gaas for at bringe dette paa det Reue, at Kommunen faar den virkelige Byrde og det virkelige Arbejde ved Renholdelsen; men det kan man ikke paalægge Kommunen, uden at man tillige giver den i alt Fald det Bederlag, som Staten selv har maattet udrede for det samme Arbejde tidligere. Gjennem en saadan Overenskomst gaar altsaa Veien, og naar man vil gaa til denne Overenskomst med god Villie fra begge Sider, vil Forholdet ganske vist kunne ordnes. Derksom Meningen kun er at udøve nogen Pression, et mildt Tryk, kan det forsaavidt gaa; men stryge de 2000 Kr., trykke de paa Gammelholmsbeboerne i Haabet om, at det skal virke paa Kommunalbestyrelsen; men jeg tror at kunne forsikre, at den vedkommende Bestyrer i Kommunen er meget for haardhudet til, at noget som helst Tryk paa Gammelholms Beboere skulde udøve nogen særlig Indflydelse paa ham. Jeg tror ikke, at dette er den rette Veie at gaa; jeg tror, at det vilde være rigtigt at lægge Trykket et andet Sted hen, for at det skal kunne virke paa ham. (W i n t h e r: Det er Stenmanden!) Nei, dette har ikke Noget at bestille med Stenmanglen, som det ærede Medlem her foran figer, det er et Spørgsmaal, der først kommer frem i anden Række (W i n t h e r: Jeg sagde „Stenmanden!“). Ah! Jeg vidste ikke, at det ærede Medlem vilde bruge en saadan Betegnelse for denne Mand, jeg troede, at det ærede Medlem sigtede til Mangelen paa Sten, som der har været Klaget over. Vil man altsaa udøve et vist Tryk, kan det være berettiget nok, men saa maa det lægges paa den Rette. Hvis man i Haab om at tvinge Kommunalbestyrelsen, samler endnu mere Snæs paa Gaderne i Gammelholmskvarteret, opnaar man derved neppe, hvad man vil. De Herrer maa erindre, at naar Nogen herester figer, at det er en skammelig Tilstand, hvori Gaderne paa Gammelholm henligger, spørger man naturligvis: Hvem er Gieren? Det er Staten. Hvis er videre, indenfor Staten, Skulden? Det er Finantsudvalget. Og hvis i Finantsudvalget? Det ærede Medlem for Veise Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg veed ikke, hvorfor det ærede Medlem vil ud sætte sig for en saadan Behreidelse som den, der hvert Aar fra nu af maa træffe ham hver Gang, det er daarligt Føre i Gammelholmskvarteret.

Finantsministeren (J o n n e s b e c h): Jeg skal gjøre den Bemærkning ligeoverfor det ærede

Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), at jeg ikke kan erkjende, at man bryder den kontraktmæssige Forpligtelse, man har overfor Beboerne af Gammelholmskvarteret, ved at lade være at feie eller vande. Man er ganske sikkert forpligtet til at holde Veiene farbare, men man er ikke forpligtet til at lade dem feie paa Overgangsstederne og vande. Jeg tilstaar — siden det ærede Medlem vil, at jeg skal tale aabent — at jeg skulde ønske et Tryk lagt paa den vedkommende Uddeling af Kommunalbestyrelsen, og det af den ganske simple Grund, at jeg igennem en lang Række af Aar har forsøgt ad Overenskomstens Veie at komme tilrette med den om dette Forhold, som ogsaa efter min Mening er i enhver Henseende utilladeligt og utilfredseligt, men det har ikke villet lykkes. Skjøndt der har foreligget og i dette Dieblis foreligger Tilbud om at give Alt, hvad Staten hidtil har ydet, for at blive af med dette Forhold, er det ikke lykkedes at faae Svar paa denne Hensigtstilling. At det ikke skulde være tilladeligt at ordne et saadant Forhold, som dette, der har en saa stor almindelig Interesse, ved Lovens Mellemkomst, er jeg idetmindste i dette Dieblis ikke istand til at give det ærede Medlem Ret i, om det end selvfølgelig maa ske med et vist Maadehold. Jeg kan ikke erkjende, at den vedkommende Autoritet vedblivende kan fastholde sin Begring, ved at optage disse Veie — som man vel maa kalde dem — som offentlige Veie, al den Stund der erkjender, at samtlige der boende Beboere ere underkastede dens Skatteligning. Jeg kan ikke se Andet end, at det er rigtigt, at man ogsaa fra denne Side søger at faae en Ordning bragt tilveie, som kan siges at være fyldestgjørende.

Ordføreren (Berg): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) talte om Finantsudvalgets Ugenertthed. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fremsatte denne sin Anskuelse med en stor Ugenertthed; han tumlede med Finantsudvalgets Betænkning paa en Maade, som syntes at tyde paa, at han ikke havde læst den, i alt Fald ikke med roligt Sind. Naar han talte om, at en Bevilling maa forstaaes i Genhold til dens Motivering, er det vist ikke nogen ny Doktrin, som han mente, men det har været utvivlsomt i vort konstitutionelle Liv og er overalt Skik og Brug. Men Finantsudvalget har ikke motiveret det paa anden Maade, end at Finantsministeren under alle Omstændigheder kunde tage derimod, thi det har kun motiveret det simpeltværdigheden, at man lod være at feie og vande, fordi man ikke har nogen Forpligtelse dertil. Naar Finantsministeren erkjender dette, har han opfyldt Finantsudvalgets Motivering, thi vor Udtalelse om, hvad der yderligere skal gjøres, er udtalt i Forventningens Form og kun som en Motivering til, at vi ikke stille Forslag om større Nedfattelse. Det ærede Medlems Begreb om Lovgivningsmagt